

Sigitas Geda

Kurapkos priemiesčio karjeruos

Viena kurapka brangiau net už žmogų.
 Nesgi kas yr tasai, kuris šauna?
 Kurapkos nemoka iššauti.
 Jų posparnės perlamutrinio drugio spalvos.
 Arba peledės.
 Saulėj išnokusių smilgų.
 Akmens.
 Pilko akmens, kuris protarpiais žaižaruoja.
 Ypač pakėlus sparnus.
 Kaip pilkos moterų akys.
 Pilka poezija, ir viskas pilka, kas tik gražu.
 O negražu? – negražu irgi pilka, jei prisiminsime kančią.
 Pilka juk kančia, viskas pilka, kol pasirodo tik spalvos.
 Spalvos – tik blyksniai pašviesinti mūsų tikrovei.
 Ypač akmeniui, sekumą dieną gulint žviryne.
 Tu stovi, praskleidusi atsegiotą suknelę.
 Ji irgi pilka.
 Tu irgi perekšlė vištelė iš priemiesčio, pilko žviryno.
 Tu irgi bijai, kad nušaus kas.
 Bijodama – trokšti.
 To blyksnio prakeikto, šviesos, kuri smogia per vyzdį.
 Mes paniškai bijom tamsos.
 Išsiplečia akys – žvėriuko.
 Prarydamos tamsą.
 Ir sublizga ten dviliežuviai paukščių takai.
 Palaidota dievo žydrynė.
 Troškimas sugrįžti į tamsą.

Sigita Geda

Irbes pilsėtas nomalēs

Viena irbe pat vairāk vērta nekā cilvēks
 Nez, kurš gan ir tas, kas šauj?
 Irbes izšaut nemāk.
 To paspārnes krāsa kā perlamutra tauriņam.
 Vai kā forelei.
 Kā saulē briedušām smilgām.
 Kā akmenim.
 Kā pelēkam akmenim, kas brīžam dzirksteļo.
 Īpaši, izplešot spārnus.
 Kā sieviešu pelēkas acis.
 Dzeja – pelēka, un viss ir pelēks, kas vien ir skaists.
 Bet neglītāis? – neglīts arī ir pelēks, ja atmiņā atsaucam mokas.
 Pelēkas taču ir mokas, viss ir pelēks, līdz parādās krāsas.
 Krāsas – tik zibšņi, ar kuriem mūsu īstenību izgaismot.
 Īpaši akmeni, kas svētu dienu gula grantsbedrē.
 Tu stāvi, atpogājusi savu kleitiņu.
 Tā arī pelēka.
 Kā perētājvīsta no pilsētas nomales, no pelēkas grantsbedres.
 Tu arī baidies, ka nošaus kāds.
 Bīdamās – tvīksti.
 To plaiksnu nolādēto, gaismu, kas bliež pa redzokli.
 Mēs paniski bīstamies tumsas.
 Izplešas acis – zvēriņa.
 Aprīdamas tumsu.
 Un iemirdz tur putnu divmēļu takas.
 Apglabāta Dieva zilgme.
 Alkas atgriezties tumsā.

Per jā – spindulingā – ligi pat šerdies, spirito mēlynu liežuvīu.

Ligi mirties.

Priēš iššāunant.

Paskui jau kitokia erdvē.

Numirusiū arba – gyvūjū.

Jā paukščiai sapnuoja ir žolēs.

Sapnuoja pilka kurapka, pasirinkusi pilkajā spalvā.

Ir pilkus spārnus.

“O kurapka, kur tu skrist pasikēlei virš mirusiū upēs...”

Taip graikai giedojo ir gieda.

Jiems metai neturi prasmēs.

Neturi prasmēs nei erdvē, nei laikas.

Vien amžinas pilkas giedojimas.

Ir tavo suknelē pilka.

Ir priemiesčio pilkas karjeras.

Ir ūmai nebaisu jokio šautuvo.

Pa to – starojošo – līdz pat serdei, ar spirta zilo mēli.

Līdz nāvei.

Pirms šāviena.

Pēc tam jau ir cita telpa.

Mirušo, vai arī – dzīvo.

Putni sapņo un zaļi stiebrīni.

Sapņo pelēka irbe, izvēlējusies pelēku spalvu.

Un pelēkus spārnus.

“Ai, irbīt, kur tu izpleti spārnus virs mirušo upes...”

Tā grieķi dziedājuši un dzied.

Tiem gadi nenožīmē neko.

Nenožīmē neko ne telpa, ne laiks.

Vien mūžīgs pelēks dziedājums.

Un tava kleita pelēkā.

Un pilsētas nomales pelēkais karjers.

Un piepeši nav ne no viena šaujama bail.